

POSTANOWIENIE

Dnia 28 października 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Hofmański

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 28 października 2013 r.

sprawy **T. M.**,

skazanego z art. 279 § 1 i in. k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w G. z dnia 18 grudnia 2012 r.,

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w G. z dnia 17 maja 2011 r.

p o s t a n o w i ł

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,
2. obciążyć kosztami postępowania kasacyjnego skazanego T. M.

UZASADNIENIE

Kasacja obrońcy skazanego okazała się być bezzasadna w stopniu oczywistym.

W kasacji zarzucono rażące naruszenie prawa, które miało istotny wpływ na treść zapadłego rozstrzygnięcia w postaci obrazy:

I. prawa procesowego, tj.:

1. naruszenie art. 193 § 1 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. w zw. z art. 452 § 2 k.p.k., poprzez nieprzeprowadzenie przez Sąd II instancji z urzędu dowodu z opinii biegłego na okoliczność wyceny szkody rzeczywiście poniesionej przez pokrzywdzoną P. „P.” SA skutkiem czynu przypisanego skazanemu,

względnie:

2. naruszenie art. 456 k.p.k. w zw. z art. 452 § 1 *a contrario* k.p.k., poprzez nieuchylenie wyroku Sądu I instancji mimo nieprzeprowadzenia w I instancji dowodu z opinii biegłego na okoliczność wyceny szkody rzeczywiście poniesionej przez pokrzywdzoną P. „P.” SA skutkiem czynu przypisanego skazanemu;

II. prawa materialnego, tj.:

1. naruszenie art. 279 § 1 k.k., poprzez uznanie, że czyn przypisany skazanemu w pkt 125 wyroku z dnia 17 maja 2011 r. wypełniał znamiona art. 279 § 1 k.k. w zb. z art. 288 § 1 k.k. w zb. z art. 164 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k., choć czyn przypisany skazanemu został dokonany bez przełamania jakiegokolwiek zabezpieczenia rurociągu stanowiącego własność pokrzywdzonej spółki, ewentualnie:

2. naruszenie art. 288 § 1 k.k., poprzez uznanie, że czyn przypisany skazanemu w pkt 125 wyroku z dnia 17 maja 2011 r. wypełniał znamiona czynu z art. 279 § 1 k.k. w zb. z art. 288 § 1 k.k. w zb. z art. 164 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k., w sytuacji gdy szkoda wyrządzona włamaniem jest znacząco niższa od szkody wyrządzonej kradzieżą, skutkiem czego przestępstwo kradzieży z włamaniem konsumuje przestępstwo zniszczenia mienia;

III. naruszenie art. 258 § 1 k.k., poprzez uznanie, że czyn przypisany skazanemu w pkt 124 wyroku z dnia 17 maja 2011 r. wypełniał znamiona przestępstwa opisanego w tym przepisie, tj. uznanie że skazany działał w zorganizowanej grupie przestępczej.

W konkluzji wniesiono – w razie uwzględnienia zarzutów pkt !.2 kasacji – o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz wyroku Sądu I instancji i przekazanie do ponownego rozpoznania, a w razie uwzględnienia pozostałych zarzutów kasacji o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Prokurator w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Żaden z zarzutów kasacji nie okazał się być zasadny.

Przed wszystkim zauważyć należy, że autor kasacji zdaje się nie do końca poprawnie postrzegać rolę nadzwyczajnego środka zaskarżenia, jakim jest kasacja,

w szczególności przypomnieć wypada, że kasacja jest środkiem zaskarżenia służącym kontroli poprawności postępowania odwoławczego i zasadniczo niedopuszczalne jest podnoszenie w kasacji uchybień, które miały miejsce w postępowaniu przed sądem I instancji. Tymczasem rzekome naruszenie prawa materialnego wskazane w zarzutach pkt II.1, II.2 i III dotyczą postępowania przed Sądem Rejonowym, a właściwym procesowym środkiem kontroli wyroku w tym zakresie była apelacja. Zarzuty zawarte w pkt II.1 i II.2 kasacji nie zostały w ogóle podniesione w apelacji obrońcy skazanego. Nie może też dziwić, że Sąd odwoławczy nie odniósł się wyraźnie w uzasadnieniu wyroku do tych kwestii, wszak standard rzetelnej kontroli odwoławczej wymaga ustosunkowania się do zarzutów i wniosków podniesionych w apelacji. Niezależnie od tego Sąd Najwyższy ocenia podniesione zarzuty jako oczywiście bezzasadne. Niewątpliwie samo dokonanie nawierceń w ścianie rurociągu jest przełamaniem zabezpieczenia w rozumieniu art. 279 § 1 k.k. i czyni zasadnym przyjęcie kwalifikacji z tego przepisu. Co do problemu konsumpcji zniszczenia mienia z art. 288 § 1 k.k. przez przestępstwo kradzież z włamaniem z art. 279 § 1 k.k., trafnie zauważa obrońca, że konsumpcję taką przyjmuje się w orzecznictwie, gdy szkoda wyrządzona zniszczeniem mienia jest nieporównanie mniejsza niż szkoda wyrządzona kradieżą z włamaniem (wyrok SN z dnia 18 grudnia 1985 r., Rw 1148/85, OSNKW 1986/11-12/95). Jednak uwadze obrońcy uszło, że w przedmiotowej sprawie brak między szkodą spowodowaną zniszczeniem zabezpieczenia, a szkodą spowodowaną kradieżą, dysproporcji uzasadniającej przyjęcie pomijalnego zbiegu przepisów opartego na dyrektywie konsumpcji. Zgodnie z ustaleniem Sądu Rejonowego, minimalna wartość oleju opałowego, którego kradieży skazany (wraz ze współoskarżonymi) usiłował dokonać 5 sierpnia 2002 r. wynosiła 20 760 zł, zaś wysokość szkód spowodowanych uszkodzeniem rurociągu wyniosła 15 619 zł 8 gr. Po pierwsze, różnica między wymienionymi kwotami nie jest znacząca, a po drugie, co kluczowe, do zaboru oleju opałowego w ogóle nie doszło z uwagi na pojawienie się w okolicy zdarzenia funkcjonariuszy Policji. Nie sposób zatem konsumować dokonanego przestępstwa zniszczenia mienia ze względu na wartość zamierzonej, lecz nie wyrządzonej usiłowaną kradieżą, szkody.

Jeśli zaś chodzi o zarzut pkt III kasacji, tj. obrazy art. 258 § 1 k.k., poprzez przyjęcie przez Sąd Rejonowy, że przypisane skazanemu zachowania zasadnie uznano za przestępstwo udziału w zorganizowanej grupie przestępczej, zarzut ten był podniesiony w apelacji i - co najważniejsze – został przez Sąd odwoławczy rozpoznany. Na s. 76 uzasadnienia wyroku Sąd odwoławczy w sposób rzeczowy, szczegółowy i przekonujący uargumentował zasadność stanowiska sądu *meriti*.

Jeśli zaś chodzi o zarzuty pkt I.1 i I.2, odnoszące się do postępowania Sądu Okręgowego, w szczególności do nieprzeprowadzenia dowodu z opinii biegłego na okoliczność wysokości wyrządzonej szkody, zauważyć trzeba, że dopuszczenie dowodu z urzędu w trybie art. 452 § 2 k.p.k. jest pozostawione uznaniu sądu odwoławczego. W apelacji obrońcy skazanego próżno szukać zarzutów odnoszących się do poprawności ustalenia wysokości szkody spowodowanej czynem przypisanym skazanemu w pkt 125 wyroku Sądu Rejonowego, nie zgłoszono też wniosku o uzupełnienie przewodu sądowego poprzez zasięgnięcie opinii biegłego na omawianą okoliczność. Zarówno Sąd Rejonowy, jak i kontrolujący ustalenia faktyczne Sąd Okręgowy nie powziął wątpliwości co do poprawności ustalenia wysokości szkody na podstawie oświadczenia pokrzywdzonej spółki, a zatem brak było racjonalnych podstaw do jej kwestionowania, w tym zasięgnięcia w tym celu opinii biegłego. Zarzuty z pkt I.1 i I.2 kasacji jawią się jako oczywiście bezzasadne.

W powyższych względów orzeczono jak w sentencji.